שיעבור הסבה ואין לה לירא שוב. והיתי מיעץ לה שם בסימן מ"ג עיר"ש, אבל רק לזמן שיש לנו לומך כטעם היתר דשמוש במוך ממקום סכנה להתעבר משועבד לה למצות עונה ואין זה לבטלה כדכארתי שלש שנים שיש לקוות טובא שתבריא מזה ותלד שנותנת האשה בגופה שזהו כענין נתינת מוך לזמן לשמש במשיחה בסם ואם יראה תשמש בהראבער לבעלה לתשמיש באופן שתוכל להתעבר וממילא בנים בריאים ושלמים ואין לה לפחוד על זמן יותר

> רבום עיקרין הוי גם לאיש רק מזרבנן עיין בחת"ם שהוא ואורייתא שאף שהוא רק איסור עשה נמי הוא אף אם נימא שהוא רק דרבנן, וכ"ש להגר"א שטובר מפורש ברוטב"א שהוא אסור אף במקום צערא שם שכן הוא להרמב"ם ולרוב הפוסקים, הרי הוא איסורא דאורייתא דאסור שלא במקום סכנה. ולהסוברין

זהוא רק במחלות כאלו שהם עניני דעת ועניני מומין לא מצינו בזה ענין חוקה לומר שגם להבא ומוכרח כן מהגמי שהוכיוז. ולכן אף אם סירוס שייך זה. אך אף אם הם מומין ממחלות כאלו אין כעדיות פ"ב מ"ם, אבל אם הם מומין אחרים לא הגוף שהם מעניני דברים שהאב זוכה לבן שתגן מחלות שתלוין ברמים ומחלות שתלויין בחולשת ג' זימני ואיפסק פש"ע סימן ב' סעיף ז', מסתבר חלד, בנים בע"מ, דאף שמצינו ביבמות דף ס"ד אמר וגם בלא זה הא אף שהולידה שני בנים בעלי רבא לא ישא אשה ממשפחת נכפין וממשפחת מצורעין נקבה הוא דרבנן נמי אסור אף במקום צערא.

> עיקרין, שג"ב אין לוקון עליו וכתב רק שבמקום כשם הריטב״א דבמקום סכנה מותר לאיש לשתות כוס צורך כשליכא סכנה. ועיק בפ״ת סק״י דהביא מברכ״י

שבתב זה הרמ"א בסעיף ח' היא קושיא גדולה, אבל 📈 ללמדו תורה צוה הוא ללמדו בעל פה שאיתא בסעיף ה׳

בן ג' נמי אינו להוליכו למלמד תינוקות שאין בראה כוונת הגר"א שכיון שללמדו אותיות כשהוא בעלמא מקרא דמשחתם. ואף אם נימא דהוא רק ולא נאסרו בלאו דובארצכם לא תעשו אלא באיסורא ווא אסור מן התורה רק שאין בהם מלקות משום דהא להגר"א סימן ה' ס"ק כ"ה גם סירוס דנקבה

וכמה שהקשה הדר"ג על הגר"א יו"ד סיכון רמ"ה

אות י"מ דהא הם שני דינים משמתחיל לדבר צריך

מזדבגן גמי לא כל איסורים דרכגן הותרו בשביל

ולשמש במוך אף שג"כ כיון שאין סכנה לה לה צער גדול והוא צער לשנים הרבה ואפשר לכל ימי אה"ע סימן ס"ב ורק במשיחה בסם התרתי שם, מסתבר

> ומ"מ היחה אטורה אף בשביל צער טובא כירן שליכא לא יהי חמור מסירום ממש שהיה זה רק מדרבנן

לבנים בעלי מומין הרי וראי היא רק ענין צער מזרבנן אסור אף במקום צערא טובא. ומה שחוששת סכנה. חלכן הסירום ממש ישאסרו בנקבה אף שהוא

בדבר האשה שהולירה בנים בעלי מומין ורצונה

מע"ב ידידי הרה"ג מהר"ר אפרים גרינבלאט

י כסלו תשכ״ה.

שישרטו אותה אם יש מקום להתיו. הנה איני

אטור אותם ולא ענין טכנה שזה אטור

מחה כשהוא ע"י אמבטי. ונמצא שאוי שמוריזנס אחר בעל הורע שהוא ממור הוא ולד כשר, וממילא

א"א לצייר בורעה פטול שהיא חהיה כשרה אלא

בורע ורעה כדכתבו התוס׳.

רואה מקום להתיר מאזור דלה עצמה ליכא טכנוה.

על משיחת הסם, שלצער כזה אפשר אינה משועבדת

לתלמידים בשוק שדריש חמוקי ירכיך שדברי תורה הרוח שרוצה שיראתו לומר תורה וישביחתו כדפרש"י. ישבים הוא יותר טוב ללמוד התורה, שלכן אף שלמוד בבית ובמקום צנוע שלא במקום עוברים ובאור מושיב שבת לתלמידים במרומי קרת שהוא במרומי קרת כדי שלא תהיה פלוגתא רחוקה, ומתורץ חכמות בחוץ תרונה ג"כ מצריך במקום צנוע ולא נסתר, שלכן מסתבר שאף ר"ח שסובר שמותר מקרא עיין במו"ק דוף מ"ז שרבי סובר שאין לשנות. שערשה כן מפני החום הוא דבר שנראה מגסי מהשלשה שנאתי בנדה דף מ"ז, הוא פשום מחמת

להתיר מטעם דלעיל.

ברור ופשוט ואולי מעות סופר הוא וצריך להיות

סרוס וברור שאין כוונתם דליכא מציאות דסרוס, אלא לומר לתוסי דבשכת דף קי"א כתבו דאין שייך באשה

שאין בהן דין סרוס כיון דאברי זרע שלהן אינם בחוץ

הוא ללמוד באותיות שיותר קשה לחינוק ואטרו אף ההרמ"א סובר דלא פליגי והשיעור לאב שבתנחומא דפליג אגמ׳ ולכן הקשה על הרמ״א דטובר ב׳ הדינים. מג' שנים וסובו הגר"א שהוא גם שלא ללמדו בע"פ והתנחומא סובר דגם לאב איכא שיעור דלא פחוח גם האותיות כשיראה האב שמבין ושייך ללמדה ואח"כ מלמדו מעט מעט כבסעיף ה' שבכלל זה הוא לדבר ילמוד עמו מה שאפשר שהוא בע"פ תורה צוה עמו ולא יכביד עליו ליכא שיעור אלא משמחחיל

לאב שלא ללמדו פחות מנ״ש והגמ׳ משמתואל לדבר

הוא לבע"ם כדכתב הדר"ג. ידידו מקירו מאד,

אף להסוברין דבאשה הוא רק איסור דרבנן, דכן צריך אף אם נימא זכוס של עיקרין נמי אסור מדאורייתא ודוקא במקום טכנה מותר לאיש לשתות). ולכן שעומד בפני פק"ב. (ולשון הברכ"י תמוה דמשמע אסור לשתות אם לא במקום סכנה שאין לך דבר

שהוא רק לאביו שילמדהו רק בשעה שאפשר ללמר שמתחיל לדבר שסובר שפליגי, והוא מטעם דכיון הבן, וכדחויגן שתירוץ לזה הביא הגר"א התנחומא

שיעור ג' שנים אלא דהאב יראה לפי כח וכשרונות רק שהאב עצמו ילמדנו בבית, שלכן לא שייך מכניטין פחות מבן חמש שנים שלמות אלא הוא

שגותן זמן ג"ש ערלים ומסיק שהעיקו כגמי משעה

סמא דעקרתא שלכן הוכיח שהאיש שמיפקד אפריך ומ"מ אם היחה מיפקדא אפר"ר היתה אסורה לשתות ריהורית וביתהו דר״ח דהוה לה צערא טובא בלידה אסור כדהוכיח הריטב"א בינכמות דף ס"ה מהא הוא דשלא במקום סכנה אף בשביל צערא טובא טכנוג שוה פשיטא ומותר אף סירוס ממש, והחדש סכנה מותר, ואין הכוונה לחדש ההיתר במקום

דהחדוש הוא שבמקום סכנה מותר וזה טעות דוה

קושית כתר"ה שהוא אדרבא מפיץ מורה.

ידידר מוקירו,

משה פיינשטיין

איסור חבלה באדם, מסתבר שמצד צערוז שגרע קטן, ובשביל הרווחת ממון אולי אף להרבה מטעם לה מהוצלת היה שייך להתיר. דאף שהתום׳ ב״ק ורק להמ"ז סק"ץ שכתב דליכא שום איסור אלא שאיכא איסור סירוס בנקבה כדמפרשי כל אבל דעת הט"ז הוא דעת יחיד ואין להורות כמותו בע"מ כדחוינן שרוצה שבשביל זה יחבלו בה לסרסה. יש להתיר אם צער החבלה קטן מצער גידול בנים לידול בנים בע"מ וצער מהחבלה שהוא ענין צער אחד הרווחת ממון שהוא ענין צער אחד עיי"ש, שלפ"ז צער החבלה, שלכן בצער מגיעה משתיית יין מותר בשביל דבארוני בספרי אגרות משה חלק חו״מ סימן ק״ג דף צ"א כתבו דאטור אף לצורך הוא רק לצורך מדיני סירום באשה אלא הוא איטור אחר מצד משום שהרווחת ממון הוא ענין צער אחר מצער ופוסקים, ולהגר"א הוא גם איסור סירוס מדאורייתא

מענין סרום בשביל שלפי דברי הרופאים

מימן יג

יש לחוש שמה שחלר לא יהיה ולד כראוי

מע"כ ידידי הנכבד הרב מוה"ר שמואל פאקס

כ"ד סיון תשל"ב.

אסרינן, הרי מפורש שגם שתיית כום עיקרין הוא שום פירוש להגירסא דלפנינו דאפילו ע"י שיתייום הוא בחק נתן ולא שייך לגרוס בענין אחר ראין

ט"מ הא וראי באשה שהסירוס הוא רק מדרבנן

לתום, איסור ואורייתא ומשמע שהוא גם בהלאה

בענין סירום אשה בשביל צער

ששתיית כום עיקרין אף אם היתה מיפקדא אפו"ר

בגיד לבר, מ"מ טיפיה רקרא דובארצכם לא תעשו

משה פיינשטיין

איירי אפילו כביצים בכ"מ שמסתרם דאפילו ע"י

כוס אסרינן בשבת כגירסת הגליון בשם הצ"ק וכן

לאיש כתבו התוס' בבכחרות דף ל"ט ראף לראב"י וא"כ האיסור בנקבה הוא מדרבנן, ובשתיית כום עיקרין רקפיד בהו רחמגא כזיכתב החת"ם חלק אה"ע סימן ב', בדאיתא בט"ז סק"ו וסק"ז, וכיון דלית מהו הני אברים

רטכיצים לא הוי מומא והקרא דומעוך וכחות איירי

שבעובדא זו דחוששת ללידת בנים בע"מ, מכיון שיש ששניהם היו במחלה כואת שלפי דעת הרופאים אין בעצמה ואסרתי כה"ג לאשה שנולדו לה ב' בנים כולין לחיות יותר מב׳ שנים עייש בתשובתי חלק

שלא יהיה לו עוד זרע מחמת שנולד לו שני

שהוא לאו מפורש בתורה ולר' חידקא מצווין גם בני בנים האחרונים עורים פשוט שאטור, דהא הוא סרוס נח על הסירום כדאיתא בסנהדרין דף ב"ו ורק שלבקש

הנה בדבר הרופא שרוצה לעשות ניתוח בהגיד כדי